

CLAM POPULAR

PUBLICACIÓ SETMANAL DEL DISSABTE. = Redacció i Administració: TRINITAT, 6-2-3.

Periòdic d'Esquerra, defensor de les aspiracions lliberals i democràtiques de Ripoll i la seva comarca

ANY II - NUM. 68

15 Cèntims exemplar

11 MARÇ DE 1933

Conseqüència

Un dels mancaments contra si mateix i contra la societat, és la poca conseqüència o sigui el no correspondre els actes a les idees, el no guardar relació el fer amb el pensar i, per sobre de tot, el fer amb el dir.

Són molts, també, els que obren d'acord amb el seu pensar, però mai estan harmònicament situats amb el seu dir, i és que, malauradament, en el nostre món i en la nostra societat de ficcions i ridícols prejudicis, per acció continuada del domini del poderós i entre els poderosos l'establiment del maquiavelisme com a norma de conducta en les relacions entre el jo i la resta de la humanitat, ha fet endèmic el vici de la hipocresia, d'una tal faisó que hem arribat tots a donar a certs actes hipòcrits estats normals i els hem donat el nom de cortesia i de bons costums, a l'extrem de que ens considerem obligats a mentir per tal d'aconseguir ço que hom desitja o li convé per a satisfer les necessitats vitals.

Dos són els motius en que s'apoiem equivocadament els inconstants. Un, el maquiavelisme vulgar i fet costum, i altre, la rutina expressada en la

frase tan vella i rebregada que trobem en llavis de molta gent, especialment en les dones: "sempre s'ha vist o s'ha fet així". Maquiavelisme i frase que no poden tenir altre apoi que l'ignorància i la rutina.

Contribueixen en gran manera a la persistència d'aquest estat de coses els dirigents de la política i la inconstància continuada dels capdavanters de les idees. La dita del capellà aragonès "una cosa es predicar i la otra vender trigo", té tanta actualitat avui com el dia en que l'anècdota va sortir per primera vegada dels llavis o ploma del cantista o folklorista.

Ha arribat el temps de preguntar "què fas?" i no "què dius?". Cal predicar amb l'exemple. Quanta i quanta gent parla de bondat; quants parlen de caritat o de filantropia; quants busquen el concurs de l'elector prometent el paradís; altres prediquen religiositat; per contra, altres hi oposen laïcisme? I en la pràctica veureu que ni fan actes de bondat, ni de caritat ni d'altruisme, els que aquestes virtuts alcen en doctrina que els polítics han forjat el paradís en els

núvols de l'impossible; que els que es diuen religiosos no practiquen la religió i els laïcistes, hipòcrita o sincerament, compleixen amb les pràctiques religioses.

En els nostres temps de realitats, en que s'imposa per damunt del prejudici el sentit pràctic, és hora ja de foragitar la hipocresia, el maquiavelisme, el rutinarisme i la mala fe; hom ha d'obrar d'acord amb les seves idees, que per quelcom s'ha establert un règim de llibertat que vol dir respecte mutu.

Predicar amb fets és obligació de qui assoleix una responsabilitat i una representació; per això cal que certa gent que en aquests últims dies han esperat de la meua persona una inconstància que no l'esperin, és en va. Quan un home no té més que la seva i única responsabilitat, i quan es troba sota la pressió d'estaments que, malauradament, han gravitat per molt temps damunt les masses, fa o deixa de fer les coses; però quan el mateix home adquireix el pes d'una responsabilitat, té l'obligació d'ésser conseqüent i ha de posar els seus actes d'acord amb les seves idees i més encara, d'acord amb les seves doctrines. Els homes que posseïm el sentit de la responsabilitat, tenim l'obligació tàcita i ineludible d'obrar amb conseqüència.

CASADEMUNT ARIMANY

Contra l'escola única

Així mateix hauria pogut titular l'autora de l'article que aparegué en el número prop passat del setmanari "Altaveu" d'aquesta vila, sota el títol de "La llibertat d'ensenyament i el progrés pedagògic".

Després d'indicar que l'escola única encarna una injustícia i un problema econòmic per part de l'Estat, passa a atacar-la per mitjà del sofisme, dient que representa un retràs en la mateixa essència de la Pedagogia. Les raons que addueix sols poden convèncer a un incaut que no hagi llegit les que s'hi oposen i en les quals es fonamenta el problema.

També convencen a aquelles persones tan catòliques de nom i mantes

vegades poc de fets, que no hi veuen més enllà del nas.

Per a que el llegidor es faci més càrrec de l'assumpte, transcrivim l'article de referència.

La llibertat d'ensenyament i el progrés pedagògic

No és sols per ço que atany al greuge jurídic que representa, que hem d'ésser contraris a tot monopoli d'ensenyament, ni tampoc mirant els ca-

bals que l'ensenyament lliure estalvia a l'Estat, ni per la merma d'ingressos per contribucions i arbitris que ipso facto produiria la supressió de l'ensenyament privat; és també per un altre ordre de coses no menys important que els esmentats que hem d'ésser contraris a tot monopoli; és el punt de vista pedagògic, és per amor a la professió docent que tots hauríem de blasmar, els mestres els primers, l'establiment d'una escola única.

No es necessita una gran argumentació per demostrar palesament que aquest monopoli d'ensenyament, representaria sinó un retrocés, el posar una barrera infranquejable on totes les innovacions, totes les metodologies, tots els avenços de la pedagogia, tots els neguits i l'esperit d'investigació i de millorament que tot mestre deu sentir, naufragarien en l'espera

d'una resolució ministerial, de les conclusions d'una ponència o dels treballs d'una comissió i no podem pas fer-nos il·lusions: un canvi de sistema o d'orientacions a l'ésser aplicat a totes les escoles representa unes despeses considerables i un trasbals tan gran per esfereir al ministre més gosarós.

Com si encara no fos prou, hi ha un argument que per si sol seria suficient, no perquè l'Estat permetés l'ensenyament a tothom que presentés garanties suficients de capacitat per exercir, sinó fins i tot per eximir-los de qualsevol impost i també de subvencionar-los i és un fet que no pot pas ésser contravertit el que la majoria dels pedagogs, i no anem pas a buscar els antics quan les Normals no existien, anomenem-ne de moderns i tan sols dos, quals sistemes d'ensenyament a casa nostra, són tinguts com els darrers models de la Pedagogia. La Dra. Montessori i el Dr. Decroly, mort fa uns quants mesos, metges els dos, per amor als infants, la primera des d'Itàlia i el segon des de Bèlgica, han creat dos sistemes pedagògics molt diferents, però que tenen de comú la iniciació dels dos pedagogs; els dos entraren en la Pedagogia per la porta més estreta, per la més difícil i plena d'esculls; els dos començaren a exercir el seu apostolat entre els infants més difícils i miseriosos: els anormals.

No és prou alligador aquest exemple? No ens caldria pas d'altre per a que l'Estat en lloc d'ofegar amb el seu estatisme absorbent i antidemocràtic, la iniciativa privada, la tutel·la i la protecció en tot ço que pogués, car si els monopolis en l'ordre material són l'enviliment del producte; en l'ordre intel·lectual i espiritual, representen la coacció més estulta.

Tothom sap prou bé, per dolorosa

experiència, que tot producte que es posa en unes mans úniques, el seu cost puja automàticament al mateix temps que la qualitat es desmereix i si això passa en coses ponderables, on el control pot ésser més segur, cal figurar-se que passaria en qüestions imponderables com són les de l'ensenyament, en que els esforços d'un mestre de pàrvuls, moltes vegades és en les Facultats superiors que tenen la seva consagració.

Manquen escoles i manquen mestres, és veritat la solució del conflicte no és pas el tancar-ne, molt al contrari; l'Estat no té dret a tancar cap escola, mentre no hi hagi un sol deixeble que hi assisteixi, altrament semblaria que l'Estat en un abús de força, volgués desfer-se d'un competidor o que els nostres sectaris temessin que a casa nostra es repetís l'experiència de Bèlgica.

Que no temi l'Estat que si ell funda escoles amb major solvència que les degudes a la iniciativa privada, serà ell qui educarà les generacions futures; i pensi que si veu cada dia més ufanós el camp de l'ensenyament lliure, haurà estat perquè ell, l'Estat, no haurà reeixit en donar al poble, el que el poble fretura i que aquest poble en perfecte ús del seu dret imprescriptible i indeclinable, haurà anat a buscar on ho podia trobar.

Emèlia Codorniu de Gendrau

MESTRESSA

A mi també m'havia semblat durant massa de temps que l'escola única constituïa una palesa injustícia, que atemptava a la llibertat d'ensenyament. Anava equivocada. Ho sembla, solament, que és una injustícia. Actualment, moltes coses que abans eren justes, ara són consumades in-

justícies i fets que ara tenim per justos, els romans creadors i adoradors del Dret els consideraven abjectes. El concepte del Dret i, per tant, de la justícia, també evolucionen. I per això mateix és perfectament justa en la consciència del 80 % de ciutadans (el 20 % que resten són els interessats) la tant discutida Llei agrària. El concepte del dret a la propietat ha evolucionat.

Primer és el dret a la vida d'una colla de ciutadans que no pas el dret a la propietat d'una col·lecció de panxistes i les més de les vegades cínics. I en aquest acas, el de l'escola única s'afavorirà en gran manera a més d'obtenir altres avantatges de suma justícia, filantropisme i cristianisme, la germanor des de l'infantesa entre unes classes socials i les altres, i que en realitat és aquest fet la mare dels ous dels protestataris massa imbuïts i curulls d'egoisme, orgull i distinció social en els ordres de la vida.

* * *

Mai el pressupost d'Instrucció ha d'ésser un obstacle econòmic per una República democràtica que, en últim terme, l'únic que pot donar al proletariat, és una sòlida instrucció base d'una educació i formació posterior de perentòria necessitat si no volem caure promptament en una vertadera hecatombe social.

Que sigui obstacle al pressupost de Guerra, Estat, i potser algun altre, hi passem, però el qui atany a l'Instrucció seria, i quasi bé és, contra-productiu i fins immoral i injust.

Un altre dia parlaré del sofisme de la senyora Codorniu, en el qual afirma que l'escola única constitueix un retrocés d'ordre pedagògic.

J. VIÑALS I SOLER

TRIBUNA LLIURE

¿UN NUEVO SINDICATO?

Sí, en nuestra villa se ha constituido un nuevo Sindicato, que es órgano del ignominioso semanario que por título lleva el pomposo nombre de la "Victoria". Este Sindicato está adherido a la C. I. C. Los dirigentes son hombres sin escrúpulos de ninguna clase, que vulgarmente podríamos llamarles traidores de ellos mismos, porque sus bocas no dejan de maldecir y calumniar a unos hombres o dirigentes de nuestra organización, porque ellos no saben defender sus intereses; por eso dejan de ser hombres. Si el dinero de la propaganda que extienden estos Sindicatos por toda la Región Catalana para sembrar el confusiónismo entre los honrados trabajadores saliera de sus bolsillos y la inteligencia, de los mismos obreros (?) que integran este organismo, podríamos decir que es una nueva ideología, pero ahora sí que podemos afirmar categóricamente que no hay ideología en este partido; es una nueva táctica que han emprendido los je-

suitas junto con el capitalismo para matar de una manera vergonzosa las demás organizaciones que defienden netamente la clase explotada.

Los obreros, que son incautos de las maldades de esta gentuza, se lo creen de un modo tan extraordinariamente, que las pruebas las tenemos bien claras en este mismo pueblo. Han venido estos clericales burgueses para defender su capitalismo y religión y no han reparado en gastarse miles de pesetas para una propaganda nefasta y llena de odio, mientras que una multitud de obreros en paro forzoso están muriendo de hambre porque esta gente les están robando todo elemento de vida y que después tengan que humillarse a los pies de sus verdugos como en tiempos de la esclavitud de los feudales. No teniendo bastantes de esto, que hasta insultan de una manera brutal y sin escrúpulos a las personas que les han hecho privilegiadas y su cobardía es tan grande que en todos los artículos que se

estampan en dicho semanario descarrado con título de "La Victoria" no hay ninguna firma de ningún hombre que sea útil para ganarse honradamente los derechos que le exige la Humanidad.

Ahora pregunto a los conscientes trabajadores del pueblo de Ripoll: ¿Esto es un nuevo Sindicato?

JOAQUIN FORNÉ

ESPORTS

Genisenc, 4.—J. E. Ripollesa, 3

L'últim diumenge, el nostre titular es desplaçà a Tarradell per a jugar el partit de Campionat corresponent amb l'onze d'aquella localitat.

Un dia ben desgraciat pels nostres jugadors. Poques vegades es pot dir amb tanta certesa que mereixien guanyar. A la mitja part portaven, els nostres, un avantatge de 3 gols contra cap els propietaris. No obstant, durant el segon temps, aconseguiren, no sols atrapar-nos sinó que arribaren a assolir un gol d'avantatge, que els assegurà els dos punts.

naventura i de Marguerida; dia 26, Montserrat Casademunt Pinyol, filla de Xavier i de Dolors; Mercè Vilamanyà Soler, filla de Lluís i de Dolors; dia 28, Frederic Torallas Sau, fill de Frederic i de Concepció.

Total, 10.

Defuncions

Dia 10, Jaume Mallarach Planas, de 58 anys (bronquitis capilar); dia 12, Eudald Portell Puig, d'un any, (bronconeumonia); dia 13, Josep Rusinol Capdevila, d'un any (meningitis); dia 14, Estàsia Puig Figuls, de 76 anys (miocarditis crònica); dia 18, Teodora Graells Cunill, de 61 anys, (endocarditis); dia 19, Carme Bové Camps, de 50 anys (miocarditis crònica); Teresa Puigcorbè Mallarach, de 3 mesos (bronquitis capilar); dia 20, Dolors Barquero Puig, de 3 anys, (bronconeumonia); Elissa Vives Garriga, de 75 anys, (bronconeumonia); Pilar Castellón Vilardell, de 3 anys, (pulmonia); dia 23, Dolors Clotet Corbera, de 60 anys, (bronconeumonia); Josep Busquets Vila, de 7 mesos, (bronconeumonia); dia 25, Emili Fernández Moreno, de 15 dies (icterícia); Isabel Benedet Peret, de 23 anys (endocarditis aguda).

Total, 14.

Matrimonis

Dia 3, Josep Bonet Batlle, vidu, veí de Ripoll, amb Maria Angela Pujol Serrat, soltera, veïna d'Olot.

Dia 18, Miquel Formaguera Gaspar, solter, veí de Ripoll, amb Maria de Loreto Puig Roca, soltera, veïna de Ripoll.

Dia 25, Joan Pons Cunill, solter, de Pobla de Lillet, amb Magdalena Rigat Vilalta, soltera, veïna de Ripoll.

Dia 27, Baltasar Maideu Auguet, solter, veí de La Pera, amb Maria de l'Assumpció Puig Sala, soltera, veïna de Ripoll.

Consum. — Durant el mes de febrer fou sacrificat en l'escorçador municipal el següent bestiar destinat al consum de la vila.

32 vedelles, 2.806'50 quilos; 888 xais, 9.075 quilos; 145 porcs, 11.529'50 quilos.

Conferència. — A l'"Escola de Declamació de Ripoll" (Dr. Raguer, 5, 1er) demà diumenge, dia 12, a un quart de quatre de la tarda, el senyor Rosend Herrero García dissertarà sobre la Història del Teatre.

Entrada exclusivament pels socis.

Un drama. — El nostre bon amic Marian Font Aliguer, oficial d'àrbitres de l'Ajuntament i director de l'Escola de Declamació de Ripoll, ha tingut la gentilesa, que li agraïm, de fer-nos ofrena d'un exemplar del seu drama "Dolors" que acaba de publicar. Oportunament ens en ocuparem amb l'extensió de què és mereixedor.

Restitució. — L'hi ha estat retornat al jove Rafel Pérez, de l'orquestrina "Els Serratins" d'aquesta vila, el saxofon que li fou pres el dimarts de Carnaval, després de donar un ball en una societat de Vic. Ens alegrem de la restitució i censurem que no hagi estat castigat com es mereix qui s'apodera d'una cosa que no era seva.

Visita. — La setmana passada estigué a Ripoll un crescut nombre d'estudiants de la Facultat de Filosofia i Lletres dels Instituts Balmes i Maragall, de Barcelona, acompanyats d'alguns professors per a visitar el Monestir, l'Arxiu-Museu Folkloric de l'església de Sant Pere i la Biblioteca Mata.

També visitaren Sant Joan de les Abadesses.

tiu a aquest desaprensiu empleat. De manera que ja ho pots veure ben clar. Manca, o tal vegada només se suposa que hagi mancat, un veí d'aquesta Vila, i a correuita l'Autoritat Municipal el porta als Tribunals de Justícia, i en canvi manca un seu empleat que a més és pagat per nosaltres mateixos i no es preocupa de posar-li cap correcció. Aquest exemple veritable el tens recentment al davant amb els fets dels veïns d'aquest poble senyora Vidua de M. Blanxart i Lluís Corominas.

Ben poc es pot esperar dels nostres administradors, quan obren d'aquesta manera!!!

Per fi en "YO-YO" s'ha assabentat de què és certa la ruptura del Secretari (sense títol) D. Josep Pineda, de l'amistat que no fa pas gaires dies us vaig dir, però també és cert que fa uns quants dies que observo que dit senyor sembla que hagi canviat de treball, ja que se'l veu plantat i esperant en certs llocs i això fa suposar que hagi volgut canviar l'empleu pel de guàrdia municipal. Complidor dels meus deures de promesa feta he pogut assabentar-me que està vigilant quelcom, que de moment li agrada, però sense poder obtenir la certesa del seu fi. Davant d'això jo recomanaria al "sexo dèbil" i llurs familiars que tinguin molt *cuidado* perquè no els passi una nova edició de les que ens té ja acostumats aquest "castigador" de la Vall del Bav.

I ara em vé a la memòria un altre vers d'aquell poeta desaparegut:

*De la Vall del Bac era Barber;
d'aquesta Vila és mig Secretari;
a una noia de Barcelona es prometé
i el no complir li ha portat gran xi-
[varri.*

L'altre dia em vaig donar compte de què el camí d'anar a l'estació està en tan mal estat que fa llàstima. Degut a uns desmoronaments que féu certa persona, el camí es va esllavissant, i de continuar així dintre ben poc temps quedarà obstruït el pas i de passada algú hi pot prendre mal.

Jo ja suposo que tant el Batlle com el senyor Frederic no se'n han donat compte, doncs com que ells tenen automòbil i pugen per la carretera no ho han vist, però de totes maneres els recomano que pugin un a peu i ho podran comprovar.

Cridem l'atenció del Sr. Alcalde perquè miri d'evitar el que al mig del dia es treguin els fums de les corts puix a més de fer molt mal efecte, no hi ha dubte que és perjudicial i contrari a l'higiene.

Valdria la pena de que aquestes coses les vegessin els empleats, puix pel vist corren molt i no atrapen res.

"YO-YO"

**Llegiu i propagueu
Clam Popular**

Gràfiques DARIUS RAHOLA.-Girona

Demaneu arreu

XOCOLATES

Ramón SIRVENT

RIPOLL

Són els millors

COMARCALS

SANT JOAN DE LES ABADESSES

Aquesta setmana han vist la llum unes fulles clandestines en forma d'esqueles, que pel sol fet d'ésser sense peu d'imprompta m'abstindré de fer comentari. Solament tinc de dir que m'estranyà molt que fosin repartides per l'agutzil municipal, ja que no s'ha vist en cap lloc del món que un empleat que el paga el poble repartís escrits clandestins. Hom preguntaria

al senyor Batlle, com a Superior de dit empleat, quin és l'article de la llei municipal que permet fer tal cosa ja que no dubto que en deuria estar enterat, tota vegada que féu la repartició al mig del dia. Em pot dir l'Alcalde si les lleis que existeixen per a castigar els habitants d'aquest poble són diferents pels empleats municipal? Si és que sigui així, pot acceptar-se; però de no ésser-hi, sols tinc de dir una cosa i és que es fa justícia segons les conveniències.

Ja ho veus Santjoaní conscient!!! quines diferències tan grans fan els teus administradors i dic això perquè fins avui ningú s'ha assabentat de que li hagi estat posat cap correc-